

Î N C H E I E R E

25 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Inspectoratul de Poliție Criuleni,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ion Nicolaev împotriva Inspectoratului de Poliție Criuleni cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea acordării concediului de odihnă anual și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Ion Nicolaev și Inspectoratul de Poliție Criuleni și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Criuleni din 27 mai 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 02 noiembrie 2015, Ion Nicolaev a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Poliție Criuleni cu privire la obligarea acordării concediului de odihnă anual și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, activează în funcția de șef al Serviciului investigare fraude economice al Secției investigații infracțiuni a Inspectoratului de Poliție Criuleni.

Menționează că, la data de 20 octombrie 2015, a depus în cancelaria Inspectoratului de Poliție Criuleni raportul cu nr. 1237, prin care a solicitat acordarea concediului de odihnă anual nefolosit pentru anul 2014, începând cu data de 02 noiembrie 2015, însă din motive necunoscute nu i-a fost acordat concediul de odihnă anual.

Susține că, prin acțiunile Inspectoratului de Poliție Criuleni i-a fost cauzat un prejudiciu moral exprimat prin suferințe psihice, în urma cărora i s-a înrăutățit starea sănătății, fiind internat în spital, mai mult ca atât, a fost în imposibilitate de a se afla alături de soția sa în perioada prenatală și postnatală a primului copil în familie.

Solicită obligarea Inspectoratului de Poliție Criuleni de a-i acorda concediu de odihnă anual nefolosit pentru anul 2014 și repararea prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei.

Pe parcursul examinării cauzei, reclamantul a depus cerere suplimentară, invocând că, la data de 07 decembrie 2015, 03 februarie 2016 și 22 februarie 2016, a depus în cancelaria Inspectoratului de Poliție Criuleni 3 rapoarte, prin care a solicitat în mod repetat acordarea concediului de odihnă anual nefolosit pentru anul 2014-

2015, motivând necesitatea supunerii unei intervenții chirurgicale a fiului său în vârstă de 3 luni, însă nu a primit nici un răspuns din partea pârâtului, nu i-a fost acordat concediu solicitat și nici nu a fost informat despre motivul neacordării.

Solicită recunoașterea ilegală a refuzului Inspectoratului de Poliție Criuleni de acordare a concediului de odihnă anual, obligarea Inspectoratului de Poliție Criuleni de a-i acorda concediul de odihnă anual nefolosit pentru anul 2014 - 2015 și repararea prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Criuleni din 27 mai 2016 a fost admisă acțiunea, a fost recunoscut ilegal refuzul Inspectoratului de Poliție Criuleni de acordare lui Ion Nicolaev a concediului de odihnă anual plătit pentru anul 2014 – 2015, a fost obligat Inspectoratul de Poliție Criuleni să acorde lui Ion Nicolaev concediu de odihnă anual plătit pentru anul 2014 – 2015, începând cu data executării hotărârii și a fost încasată de la Inspectoratul de Poliție Criuleni în beneficiul lui Ion Nicolev suma de 5 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, reclamantul a solicitat acordarea concediului de odihnă anual prin rapoartele din 07 decembrie 2015, 03 februarie 2016 și 22 februarie 2016, însă pârâtul nu a oferit reclamantului nici un răspuns despre motivele neacordării și nu a solicitat de la acesta coordonarea raportului cu conducătorii subdiviziunilor specializate din cadrul organului central de administrare, încălcând, astfel, normele cu privire la soluționarea cererii reclamantului și procedura de acordare a concediului de odihnă anual.

În aceste circumstanțe, prima instanță a calificat inacțiunile pârâtului ca ilegale, constatând necesitatea restabilirii reclamantului în dreptul la concediu de odihnă anual, cu obligarea pârâtului de a-i acorda acestuia concediu de odihnă anual pentru anul 2014 – 2015.

Prima instanță, admitând parțial cerința cu privire la repararea prejudiciului moral și-a argumentat concluzia prin faptul că, extrasele din fișele medicale și certificatele de căsătorie și naștere a copilului confirmă afectarea stării sănătății reclamantului din motivul neacordării concediului de odihnă anual, precum și suportarea emoțiilor negative, însă suma solicitată de 10 000 lei este exagerată, având în vedere faptul că, litigiul a apărut și prin inacțiunile reclamantului de ignorare a dispoziției Inspectoratului General al Poliției din 07 septembrie 2015 cu privire la unele măsuri de reglementare a procedurii de acordare a concediilor de odihnă anuale unor categorii de angajați ai Poliției, apreciind valoarea prejudiciului moral cauzat în raport cu valoarea unui salariu mediu pe economie prognozat pentru anul 2016 conform Hotărârii Guvernului RM nr. 879 din 23 decembrie 2015, care a fost determinat în mărime de 5 050 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016 au fost respinse apelurile declarate de către Ion Nicolaev și Inspectoratul de Poliție Criuleni și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 01 noiembrie 2016, Inspectoratul de Poliție Criuleni a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și, anume, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată.

Menționează că, instanța de apel nu a aplicat în speță prevederile legii speciale ce reglementează raportul de serviciu al polițistului, funcționar public cu statut special și, anume, Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului.

Invocă că, Inspectoratul de Poliție Criuleni este o subdiviziune teritorială al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, care conform Legii enunțate, emite ordine și dispoziții obligatorii pentru personalul din subordine.

În acest sens, invocă că, instanța de apel nu a luat în considerație, dispoziția șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-299 din 07 septembrie 2015 cu privire la unele măsuri de reglementare a procedurii de acordare a concediilor de odihnă anuale unor categorii de angajați ai Poliției, conform căreia șefii subdiviziunilor Inspectoratului General al Poliției, împuterniciți cu atribuții de acordare a concediilor de odihnă anuale, vor acorda concediile solicitate, șefilor de secții, servicii și sectoare, doar după coordonarea prealabilă a rapoartelor vizând solicitarea concediilor de odihnă anuale, cu cel puțin 10 zile lucrătoare înainte de data solicitării concediului, cu conducătorii subdiviziunilor specializate din cadrul organului central de administrare, conform domeniului de competență, inclusiv cu Direcția resurse umane a Inspectoratului General al Poliției.

Relevă că, instanța de apel nu a reținut argumentul precum că, pentru a pleca în concediu, intimatul, în funcție de șef de serviciu, era obligat să coordoneze raportul de concediu cu conducătorul subdiviziunii specialitate de investigare a fraudelor economice a Inspectoratului Național de Investigații al Inspectoratului General al Poliției și al Direcției resurse umane.

Susține că, intimatul cunoștea despre necesitatea respectării acestei cerințe, fiind informat de către angajații secției resurse umane a Inspectoratului de Poliție Criuleni.

Mai invocă că, instanța de apel nu a luat în considerație nici faptul că, în perioada septembrie 2015 - februarie 2016, în mun. Chișinău au fost desfășurate întruniri și acțiuni de protest de amploare în regim non-stop, astfel, conform dispoziției Inspectoratului General al Poliției nr. 34/1-332 din 25 septembrie 2015 cu privire la asigurarea ordinii și securității publice pe parcursul desfășurării întrunirilor în mun. Chișinău, s-a dispus ca conducătorii subdiviziunilor de poliție, inclusiv Inspectoratul de Poliție Criuleni, să asigure rechemarea angajaților din subordine, din concediile de odihnă, cu asigurarea recuperării timpului de odihnă conform procedurilor stabilite după finisarea acțiunilor de protest organizate, trecerea la un regim sporit de activitate a angajaților din subordine, cu asigurarea mobilizării acestora într-o perioadă scurtă de timp.

Astfel, susține că, colaboratorii Inspectoratului de Poliție Criuleni al Inspectoratului General al Poliției, pe perioada desfășurării acțiunilor de protest, au activat în regim sporit și au participat la menținerea ordinii publice practic în regim non-stop iar rechemarea și neacordarea concediului anual neutilizat în această perioadă a fost una justificată și nicidecum arbitrară.

În aceste circumstanțe, invocă că, intimatul nu a fost lipsit arbitrar de dreptul de a beneficia de concediu, iar suferințele morale cauzate nu au fost din culpa

recurentului, timpul de odihnă nefolosit urmând să fie recuperat după finisarea acțiunilor de protest.

La fel, invocă că, în perioada anului 2015, intimatului i-a fost acordat parțial concediu solicitat iar cel nefolosit, urma să-i fie acordat în perioada anului 2016, după finisarea acțiunilor de activitate în regim non stop.

Consideră eronată concluzia instanței de apel cu privire la obligarea Inspectoratului de Poliție Criuleni de a-i acorda intimatului despăgubiri morale pentru suferințele cauzate din culpa angajatorului în legătură cu îndeplinirea obligațiilor de muncă, deoarece instanța de apel a aplicat în speță normele generale, pe când trebuia să fie aplicată legea specială.

Prin referința depusă la data de 11 ianuarie 2017 Ion Nicolaev a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în

care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Inspectoratul de Poliție Criuleni nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Inspectoratul de Poliție Criuleni, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul Inspectoratului de Poliție Criuleni ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Inspectoratul de Poliție Criuleni se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Sveatoslav Moldovan

Mariana Pitic